

О убогих людех

Зиновійв Климентій

О горе бідним людем убогим на світі:
же не могут skutечно радости іміти.
А багатому аще і скорб часом ткнется,
то в том же єму часі рихло і минется.
Бо багач судам очі мздою забивает
І тоєю до конца оних осліпляет.
А убогий неборак хоч мало споткнется —
певне побіденному дармо не минется.
Або будет к здоров'ю бідний шанковати
іли котрим іним лихом торговати.
І єсли од богатих милости не получит,
то хоч рад або не рад з душею розлучит.
О Боже, чєму ж то Ти вбогих опускаєш,
на скорб і на слези їх оком не сматряєш?
Чи тим же багач царство может куповати,
а Ти яко Бог можєш і нендзному дати?
А поневаж судія єстєс справедливий,
сотвори ж і на землі в панов суд правдивий.
Аби Тя судію больш юж не оскорбляли
і жеби безвинне душ больш не погубляли.
Але даруй властєм мир і любов в їх серца,
молим Ти ся, Господи наш, од всего серца.

кін. XVII-поч. XVIII

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zynoviiv_klymentii/o_ubohykh_liudekh